

Стратегията за национална сигурност поставя акцента върху гражданина

Преди да се запитаме дали ще приемем миграционните потоци от арабския свят, трябва да си отговорим на въпроса, насочват ли се такива към нас

Автор: Доц. Анна Кръстева, ръководител на център за миграционни изследвания в Нов български университет

в. Класа, 03.05.2011

http://www.klassa.bg/news/Read/article/167362_%D0%A1%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%B8%D1%8F%D1%82%D0%B0+%D0%B7%D0%B0+%D0%BD%D0%B0%D1%86%D0%B8%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D0%BD%D0%B0+%D1%81%D0%B8%D0%B3%D1%83%D1%80%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82+%D0%BF%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B2%D1%8F+%D0%B0%D0%BA%D1%86%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0+%D0%B2%D1%8A%D1%80%D1%85%D1%83+%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%B6%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%BD%D0%B0

Основно предимство на стратегията за национална сигурност е акцентът върху гражданина. Може би за първи път у нас така е дефинирана националната сигурност през погледа на обикновените граждани, а не на първо място през погледа на държавата. Все още има много стъпки в тази посока, които да се извървят, защото основният термин продължава да бъде национална сигурност. Все още българските стратегически документи не овладяват друг термин, който отразява развитието на проблематиката на сигурността в страните с по-голяма и солидна демократична традиция, а именно човешката сигурност. Но първият камък е поставен, а развитието предстои.

Не сме залети от бежанци

Преди да си зададем въпроса дали българите биха приели миграционни потоци от арабския свят, трябва да се запитаме дали има такъв интерес. Когато влязохме в

Европейския съюз, много хора помислиха, че ще бъдем залети от бежански потоци. Това не се случи. Ако погледнем данните, годината след приемането ни в съюза има по-малък брой молби за бежански статут, отколкото предишната. След това има много слабо увеличение. Сега при кризата в много арабски страни не виждаме никакво драстично увеличение на потока. Нека да не живеем в страх и да не си създаваме нагласи, че ще ни залееят.

Първата причина основните миграционни потоци да не се насочват към нас, са икономически. България все още не е много атрактивна икономическа дестинация. Освен това ние нямаме културни, исторически и езикови връзки с нито един от големите производители на миграция по света. Тунизийците например искат да пресекат Италия, за да отидат във Франция, по две причини, защото много от тях говорят френски и защото има тунизийска общност, която ще ги посрещне, ще им помогне да си намерят работа или поне да преживеят, докато се установят в страната. Нито един от тези фактори не е налице у нас. В България има арабска общност, но няма голям интерес към страната. Така че най-добре да гледаме на своята атрактивност реалистично. Трябва да работим тя да се увеличава, но все пак да не я надценяваме.

Можем да посрещнем и настаним 500 души

Държавата има изработен капацитет за посрещане на около 500 души, които да бъдат настанени. Има план за действие и в критична, кризисна ситуация. Тогава се действа гъвкаво например настаняват се в палатки. Така че, разбира се, като всяка държава - членка на ЕС, ние имаме готовност и ангажимент към защита на външните граници на съюза.

Разбира се, ако отидем в центъра за принудително задържане в Бусманци, рядко ще намерим някой, който да е доволен. Никой не е щастлив, когато е лишен от свобода. Там хората са затворени, а те не са престъпници. Те нямат редовни документи, но никой от тях не е извършил престъпление. Не трябва да демонизираме нелегалната миграция, защото нелегални често са хора, които нямат възможност легално да влязат или да останат в страната. Истината е, че несравнимо много повече българи живеят като нелегални в чужбина, а много по-малко са тези, които нямат нередовен статут у нас. Причините отново са чисто икономически. Тези, които нямат редовен статут, предпочитат да бъдат в държави, където също няма да го имат, но условията за работа и за печалба от нея ще са по-добри. Така че винаги, когато съдим за другите, трябва да мислим за нас и близките ни, които може да са в същото положение.

Няколко са положителните моменти в миграционната стратегия, която беше представена заедно със стратегията за национална сигурност. Първо, това е узряването на политическата класа за значението на миграционната проблематика. Това е приоритет в политиката на всичките ни партньори от ЕС, но трябваше да изминат 18 години преди приемането на първата стратегия. Вторият момент е институционализацията на миграционната политика. В момента с проблемите на миграцията се занимаваха множество държавни институции. Сега за първи път се поставя началото на централно звено – Националният съвет за миграция, който, надяваме се, да осигури по-оптимално взаимодействие.